

Sygn. akt IV U 148/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Koronowski

Protokolant: stażysta Paulina Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2022 r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania B. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 14 grudnia 2021 r., znak (...)

o rekompensatę z tytułu pracy w szczególnych warunkach

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy B. G. prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 17 września 2021 r.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. na rzecz B. G. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego;

III. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 148/22

UZASADNIENIE

Ubezpieczony B. G. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 14 grudnia 2021r., znak (...), którą organ rentowy odmówił mu prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że organ rentowy bezpodstawnie przyjął, że prace wykonywane w (...) Zakład (...) oraz w (...) Sp. z o.o. były pracami stricte związanymi z branżą rolniczą. Skarżący podkreślił, że wykonywał prace wyłącznie transportowe na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego i traktorzysty oraz nie wykonywał prac polowych. Wskazał również, że transportował zboża na export do R. w I., przewoził paliwa, zwierzęta gospodarskie do ubojni w M. i w O. oraz trzodę chlewną do Z.. W celu wykazania swoich twierdzeń ubezpieczony wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, z jego przesłuchania i z zeznań świadka – żony. Skarżący wniósł o przyznanie rekompensaty i zasądzenie kosztów.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany wskazał, że jego zdaniem dokumenty nie potwierdzają, aby w spornych okresach od 15 kwietnia 1986r. do 15 września 1996r. oraz od 16 września 1996r. do 31 grudnia 2008r. skarżący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace transportowe, lecz w branży rolniczej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony B. G., ur. (...), w okresie od dnia 15 kwietnia 1986r. do 15 września 1996r. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w S. K. P. Zakład (...) na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego. Było to państwowe gospodarstwo rolne. Skarżący pracował na stanowisku traktorzysty. Stadnina P. składała się z zespołu gospodarstw. W skład tego PGR wchodziły obiekty G., L., K. i J.. W tym czasie skarżący nie wykonywał prac polowych. Przewoził opał, nawóz, paliwo, drzewo, paszę, nasiona traw, ziemniaki, węgiel, odwoził tuczniaki, transportował zboża i paszę. Był osobą skierowaną do pracy w transporcie.

W 1996r. (...) w P. została sprywatyzowana, w związku z czym w okresie od dnia 16 września 1996r. do dnia 31 maja 2016r. ubezpieczony pracował na stanowisku traktorzysty w (...) Sp. z o.o. Skarżący początkowo, tj. do około 2003 / 2004r., nadal pracował w zakładzie (...), w niezmiennym charakterze, tj. jako traktorzysta przy pracach transportowych, w pełnym wymiarze czasu pracy, a następnie zaczął wykonywać również prace polowych, co było związane z przejściem do zakładu (...).

Pomiędzy Gospodarstwem (...), gdzie znajdowała się duża obora, a (...), była spora odległość. Skarżący był osobą oddelegowaną do jazdy zestawem ciągnik plus przyczepa lub dwie przyczepy pomiędzy tymi obiektami na zasadzie transportu i zaopatrzenia. Ubezpieczony poruszał się ciągnikiem marki Z.. W okresie do 2003r. nie zlecano mu prac polowych, nawet w przypadku ich nasilenia, kiedy to korzystano z pomocy byłych pracowników. Skarżący był jedynym traktorzystą, który jeździł logistycznie od punktu A do punktu B. W tym okresie ubezpieczony przewoził głównie paszę dla zwierząt, ale również transportował zwierzęta, przewoził różne przedmioty między gospodarstwami. Poruszał się głównie drogami publicznymi. Skarżący poruszał się pomiędzy wszystkimi obiektami, tj. (...) w P., L., K., G.. Dopiero, gdy ubezpieczony przeszedł do zakładu (...) w 2003 / 2004r. musiał wykonywać wszystkie zlecone mu prace, również polowe. W tym okresie został wysłany na szkolenie z chemizacji rolnictwa. W latach 2004-2021r. zajmował się głównie uprawą pól. Zajmował się również transportem, ale i pracował na polach na ciągnikach gąsienicowych. W tym okresie zakres prac ubezpieczonego zależał od bieżących potrzeb gospodarstwa i pory roku.

W okresie od dnia 1 czerwca 2016r. do dnia 20 września 2021r. skarżący był zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. na stanowisku traktorzysty.

(bezsporne co do okresów zatrudnienia, a ponadto świadectwa pracy w aktach ZUS, zaś odnośnie charakteru pracy – zeznania skarżącego z rozprawy z dnia 19 października 2022r., także w związku z jego wcześniejszymi wyjaśnieniami, zeznania świadków J. G. i G. W. z rozprawy z dnia 11 maja 2022r., P. L. z rozprawy z dnia 14 września 2022r. i K. J. z rozprawy z dnia 19 października 2022r.)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynika z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2022r., poz. 1340) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022r., poz. 504 ze zmianami; dalej: ustawa emerytalna), wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy emerytalnej.

W myśl art. 23 ust. 1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy emerytalnej.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31 marca 2016r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy emerytalnej, wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy emerytalnej.

Skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Stosownie natomiast do art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Z kolei przepis art. 32 ust. 4 tej samej ustawy stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.; dalej również: rozporządzenie RM z lutego 1983r.).

Z przepisu § 1 przywołanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Rozporządzenie RM z lutego 1983r. w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237 poz. 1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę w powyższym okresie była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawę do stwierdzenia, iż wnioskodawca, będąc zatrudniony w spornym zakładzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy transporcie, będąc kierowcą ciągnika. Prace te są wymienione w wykazie A dział VIII poz. 3 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

Wynikające z wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2013r. III AUa 1370/12 LEX nr 1339369). Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983r. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011r. I UK 393/10).

Sporne w sprawie jest zaliczenie do okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Zakład (...) od 15 kwietnia 1986r. do 15 września 1996r. na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego oraz w (...) Sp. z o.o. od 16 września 1996r. około 2003 / 2004r. na stanowisku traktorzysty, w których to okresach skarżący – jak twierdzi – wykonywał tylko prace w transporcie.

Rozważając kwestię, czy praca ubezpieczonego w powyższych okresach może być kwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych, trzeba mieć na uwadze, że praca na stanowisku kierowcy ciągników, kombajnów i pojazdów gąsienicowych są wymienione w rozporządzeniu RM z lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w Wykazie A, w Dziale VIII (w transporcie i łączności) pod poz. 2. Ponadto stanowisko pracy zajmowane przez ubezpieczonego zostało wymienione w przepisach resortowych zawartych w Wykazie B, Dziale VIII, poz. 3, punkt 1 Załącznika do Zarządzenia numer 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wymieniono tam bowiem pracę kierowców ciągników kołowego.

Sąd oczywiście dostrzega, iż pracodawcy ubezpieczonego prowadzili działalność rolniczą, co ma istotne znaczenie dla oceny charakteru pracy ubezpieczonego, niemniej jednak w ocenie Sądu w niniejszej sprawie należało wziąć pod uwagę

również okoliczności, które wpływają na możliwość zakwalifikowania pracy ubezpieczonego jako pracy w warunkach szczególnych w branży transportowej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Najwyższego, iż nie można bezwzględnie zadekretować, że pracownik zatrudniony w innej branży nigdy nie wykonywał pracy w szkodliwych warunkach, czyli w takich samych, jakie miał pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach na stanowisku określonym dla danej branży przemysłu w rozporządzeniu. Na tę sytuację zwraca się uwagę w orzecznictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2008r., I UK 381/07, LEX nr 494112, z 25 września 2008r., II UK 1/08, LEX nr 784938, z 6 lutego 2014r., I UK 314/13, z 26 marca 2014r. II UK 368/13).

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 kwietnia 2018r. I UK 86/17 (LEX nr 2549194), zasadą jest to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi przemysłu ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia RM z lutego 1983r., wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym (na zasadę tę wskazuje się w pierwszej kolejności w wyrokach Sądu Najwyższego wyżej wskazanych). Jeżeli uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia konkretnej pracy wynika z własnej jej branżowej specyfiki, to należy odmówić tego szczególnego waloru pracy wykonywanej w innym dziale.

Natomiast wyjątek może być uprawniony w sytuacji, gdy stopień szkodliwości, czy uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest wykonywana. Wówczas brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia RM z lutego 1983r. została przyporządkowana do innego działu. Jeżeli bowiem pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę (por. wyroki Sądu Najwyższego z 6 lutego 2014r., I UK 314/13, z 26 marca 2014r., II UK 368/13).

W wyroku z dnia 27 czerwca 2018r. I UK 168/17 (LEX nr 2565795) Sąd Najwyższy wskazał, że może się zdarzyć, iż konkretny zakład pracy wykonywał zadania całkowicie odpowiadające innemu działowi gospodarki, a co za tym idzie, szkodliwość prac wykonywanych w ramach realizacji tych zadań w pełni odpowiadała szkodliwości pracy przyporządkowanej do innej branży. Decydujące znaczenie w tym przypadku ma zaś to, czy pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był narażony na działanie tych samych szkodliwych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu gospodarki, w ramach którego takie same prace zaliczane są do prac w szczególnych warunkach.

Biorąc również pod uwagę treść art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości psychofizycznej dla zdrowia ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, należy przede wszystkim stwierdzić, czy konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w różnym stopniu w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Jeżeli bowiem uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia konkretnej pracy wynika właśnie z jej branżowej specyfiki, to należy odmówić tego szczególnego waloru pracy wykonywanej w innym dziale gospodarki. Natomiast w sytuacji, gdy stopień szkodliwości lub uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest ona wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia została przyporządkowana do innego działu przemysłu. Jeżeli bowiem pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2018r. II UK 64/17, LEX nr 2488694)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, trzeba stwierdzić, że warunki, w jakich ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy ciągnika są tożsame do warunków wykonywania pracy kierowcy ciągnika w transporcie. Wynika to stąd, że ubezpieczony kierował ciągnikiem w związku z przewożeniem towarów w ruchu drogowym. Ze zgodnych zeznań ubezpieczonego i świadków wynika, że (...) Zakład w G., a następnie (...) Sp. z o.o. miały szeroki zakres działalności. W skład gospodarstwa (...) wchodziły mniejsze obiekty, oddalone od siebie znacznymi odległościami. Głównym obiektem technicznym było gospodarstwo L., położone nieopodal gospodarstwa (...). Było jeszcze gospodarstwo (...), w którym była obora, oraz największa obora, która znajdowała się w obiekcie G..

W G. znajdowała się obora, w której trzymano krowy w ilości około 300 sztuk. W sumie gospodarstwo posiadało około 1000 zwierząt. Zwierzęta musiały dostawać treściwe pasze, a te były przygotowywane w obiekcie w L.. Przewozem tych pasz zajmował się właśnie ubezpieczony. To on był delegowany do transportu logistycznego. W związku z tak dużą ilością zwierząt i brakami kadrowymi ubezpieczony również zabierał inne rzeczy potrzebne do produkcji w innych obiektach, np. z obiektu w K.. Zajmował się również przewożeniem zwierząt z jednego obiektu do drugiego. Ubezpieczony przewoził również węgiel, który inne osoby rozładowały z wagonów. Przejazdy z G. do P. odbywały się często parę razy dziennie z uwagi na ograniczone możliwości załadunkowe ciągnika. Powyższe prace miały zatem charakter typowych prac w transporcie. Przy tym ubezpieczony, nawet w okresie żniw czy innych nasilonych prac polowych, nie był przesuwany do tego rodzaju prac z uwagi na ogrom prac związanych z transportem.

Tak więc ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy ciągnika, wykonując usługi w zakresie transportu. Jego praca cechowała się takimi samymi warunkami, jak typowa praca w transporcie. Ubezpieczony poruszał się ciągnikiem z przyczepą, przede wszystkim po drogach publicznych, musiał zatem stosować przepisy prawa o ruchu drogowym, a więc zachowywać szczególną ostrożność w związku z charakterem prowadzonego pojazdu i przewożonego ładunku.

Wprawdzie twierdzenia skarżącego pokrywały się z zeznaniami jego żony, jednak kluczowym dowodem w sprawie były zeznania świadków P. L. oraz K. J., którzy byli współpracownikami / przełożonymi ubezpieczonego, a przy tym były to osoby obce dla skarżącego i niezainteresowane rozstrzygnięciem sprawy. Również ci świadkowie ci potwierdzili jednoznacznie, że w okresie, w którym byli oni zatrudnieni, tj. łącznie do 2003r., ubezpieczony wykonywał prace wyłącznie w transporcie, był wyspecjalizowany w tym zakresie, był do tego przeznaczony i pracy w tej dziedzinie było tak dużo, że nie było możliwości kierowania go do prac polowych. Świadek P. L. jednoznacznie wskazał, że w okresie wzmożonych prac polowych poszukiwano osób, które przeszły na emeryturę. Oznacza to, że ubezpieczony nie miał czasu zająć się pracami polowymi. Nie ujawniły się w toku procesu żadne takie okoliczności, które mogłyby wskazywać na brak wiarygodności tych świadków. Z kolei zeznania świadka G. W. okazały się przydatne w mniejszym stopniu, gdyż znał on charakter pracy ubezpieczonego dopiero od 2004r., kiedy to skarżący bezspornie wykonywał również prace polowe.

Zatem w ocenie Sądu, ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w (...) Zakład w G. od 15 kwietnia 1986r. do 15 września 1996r. oraz w (...) Sp. z o.o. od 16 września 1996r. do 2003/2004r., a więc co najmniej do dnia 1 stycznia 2003r. Wynika stąd, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wobec powyższego B. G. spełnił przesłanki pozytywne, aby uzyskać prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Jednocześnie nie zaistniały takie przesłanki negatywne, które wykluczyłyby możliwość nabycia wnioskowanego prawa. Wobec tego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 17 września 2021r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego (punkt I. wyroku).

Na podstawie art. 98 kpc w związku z art. 108 § 1 kpc na rzecz odwołującego zasądzono koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265; punkt II. wyroku).

Jednocześnie, wobec konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu wyjaśnienia charakteru zatrudnienia skarżącego w spornych okresach, Sąd, na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt III. wyroku).